

СЪЛЗИТЪ НА СИНЕОКОТО МОМИЧЕ

Въ една стара гора, подъ столътнитъ джове, се гушеше нѣкога бедна сламена колиба. Живѣха въ тази колиба бѣлобрадъ слѣпецъ и синеоко момиче. Старецътъ свирѣше на тамбура. Тамбурата имаше гласъ като пѣсень на пчела. Всѣко утро, когато голѣмиятъ орелъ, що бѣше свилъ гнѣздо въ клонитъ на джба предъ колибата, плес-

щаше грѣбъ срещу изгрѣващото слънце и дръпваше струнитъ. Тогава отъ всичкитъ краища на гората прииждаха звѣроветъ и слушаха зѣпнали. Отъ небето слизаха птици съ шарени крила, отрупваха клонитъ на околнитъ дървета, доземаха пѣсеньта съ проточени шии и не смѣха да гъкнатъ.

Слѣпиятъ свирѣше отъ сърдце. Очитъ на звѣроветъ овлажняваха, а душитъ имъ омекваха. Синеокото момиче слагаше на дѣдовото си колѣно глава и пѣеше подиръ тамбурата.

Въ оная стара гора имаше само една черна гарга съ оскубани криле, която не разбира-

нѣше криле, слѣпиятъ дѣдо грабваше тамбурата и излизаше навънъ. Съдаше на поляната, обрѣ-